ALJAŠKA

MARTIN LOEW

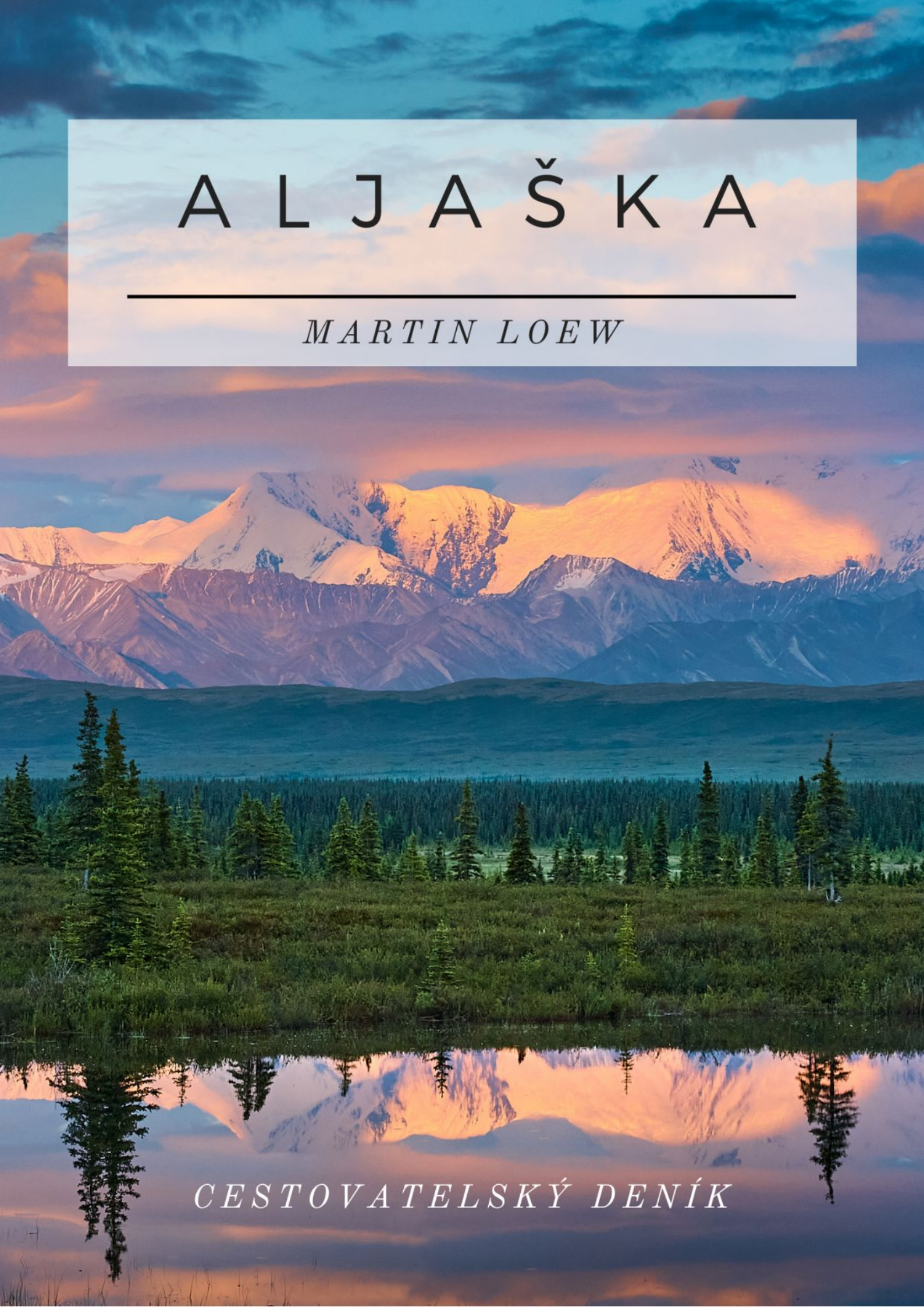

CESTOVATELSKÝ DENÍK

Aljaška

Cestovatelský deník

Martin Loew

(ukázka z knihy)

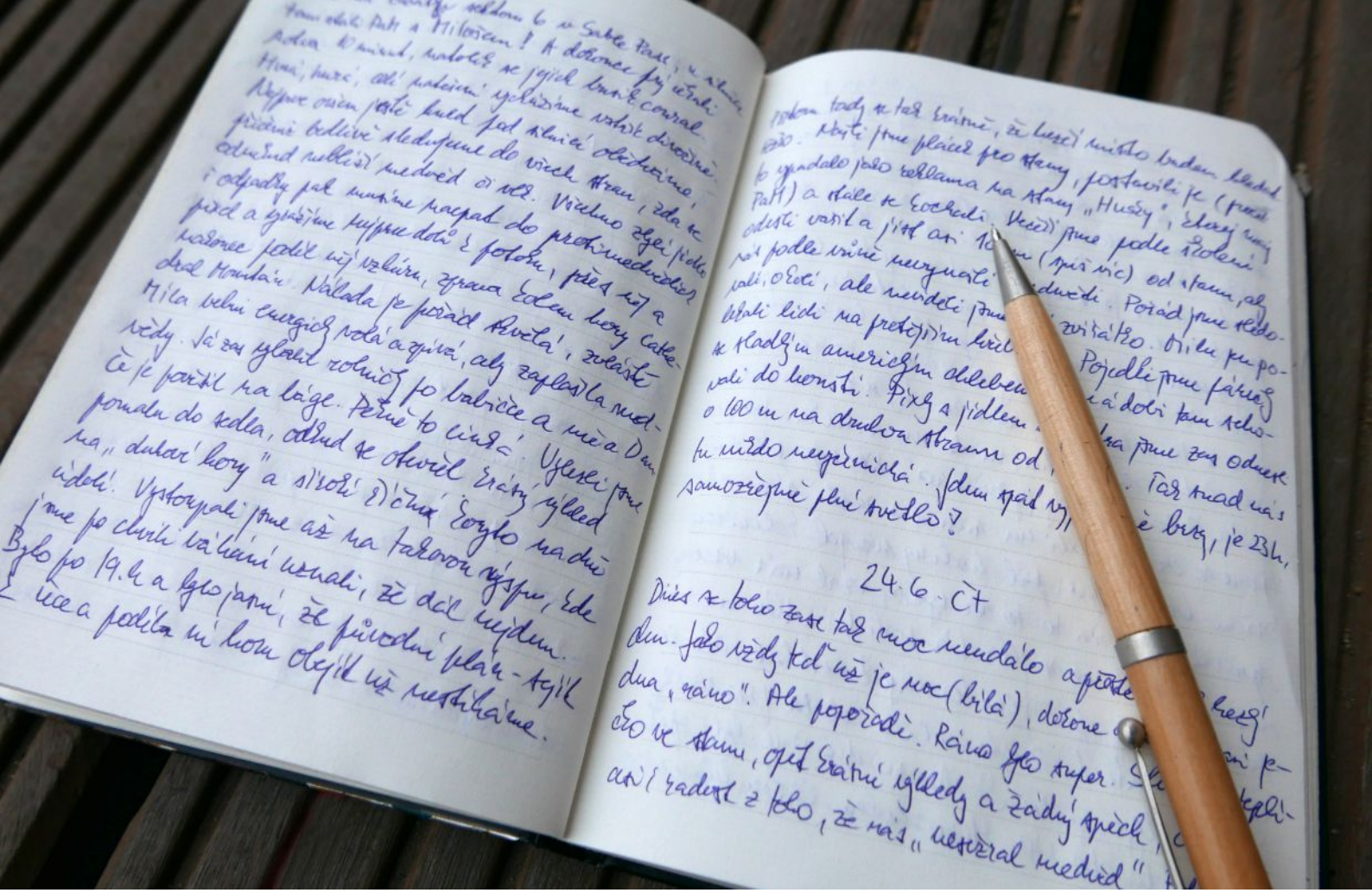

Od autora na úvod

Milí čtenáři,

vždycky jsem si myslel, že mám práci snů. Cestovat, fotit a po návratu fotky promítat a vyprávět o cestování lidem v kinech a divadlech.

A najednou držíte v ruce mou první knihu. Vlastně spíše držíte v ruce čtečku, mobil nebo možná jen hrnek čaje, protože sedíte u monitoru počítače. Zkrátka máte první knihu, kterou jako cestovatel vypouštím do světa.

To i přesto, že jsem nikdy knihy psát nechtěl. Nebo možná „až na důchod“. Já totiž mnohem raději mluvím, než píšu. Ostatně proto také už tolik let pořádám po celé republice živá cestovatelská vystoupení – diashow. Někdo tomu říká přednášky, ale já to slovo nemám rád. Evokuje ve mě cosi školního, nudného až otravného.

Současná doba si ovšem žádá nové nápady a evidentně i kuráž je realizovat. Pokusil jsem se obojí spojit a na následujících stránkách se s vámi chci rozdělit o příběh jedné mojí cesty. Rozdělit se o něj osobním a autentickým způsobem, bez přibarvování a vymýšlení historek.

Nabízím vám svůj cestovatelský deník, slovo od slova, jak jsem jej během cesty denně (častěji nočně :) zapisoval. Samozřejmě jsem text podrobil přiměřené revizi, abych jej zejména jazykově trochu zcivilizoval, ale zároveň jsem v něm ponechal hovorové výrazy pro autenticitu.

Knihu jsem nakonec vybavil množstvím poznámek pod čarou, které nabízejí doplňující informace, jež pochopitelně nemohou být součástí samotného deníku. Často jsem přidal i odkazy na zajímavé internetové stránky, kde si lze udělat ještě lepší představu o místech a věcech, které v deníku zmiňuji. To je velká výhoda elektronické knihy – stačí kliknout a můžete si například pustit video o zlaté horečce nebo vidět, jak medvědi chytají lososy :)

Jako každý správný deník i tenhle co nejvěrněji popisuje realitu cesty, takže v něm najdete chvíle, kdy se toho moc neděje, stejně jako okamžiky, které patří k nejlepším zážitkům mého cestovatelského života.

Vzhůru na Aljašku!

Martin Loew

8. 12. 2020

Kompletní sestava výpravy

Poděkování

Děkuji Daně. Především za to, že tam se mnou jela.

Díky Míle, Pepovi a Milošovi, že jsou součástí tohoto příběhu.

Děkuji Vaškovi za cenné rady a korektury.

Děkuji Vám, že jste si mou knihu koupili.

Děkuji komukoliv, kdo Vám knihu koupil jako dárek.

Upřímně děkuji za každou kopii knihy, která byla zaplacena a pomáhá tak udržet při životě mou práci cestovatele v dobách, kdy tohle povolání bohužel není prací snů.

Pokud jste to nevěděli, knihu si můžete koupit na mém webu www.promitani.cz

Jestli jste knihu našli někde volně ke stažení na internetu či jinak nezákonně šířenou, dejte mi prosím vědět. Hlásit se to musí :)

Třeba na můj e-mail info@promitani.cz.

Naše expediční vozidla

Den první – vyrážím na cestu

14. června, pondělí

21:40 Letím. Ano, sedím v letadle, které před okamžikem vystartovalo z Ruzyně a nese mě do Bruselu. To je ale jen první malý krůček k tomu, abych se dostal do cíle své letošní velké cesty. Tím je Alaska! Jó, letím na Aljašku. Ale bude to složité. Letím si totiž zadarmo, respektive za poplatky, které činily asi 2 100 Kč. Letenka jako taková je gratis, neb je to letenka bonusová, kterou si vybírám za 55 000 naspořených mil u Continetal Airlines. A když je něco zadarmo, není to jen tak. Proto mě posílají pěkně po kouscích. Na Aljašce bych měl být až ve středu dopoledne našeho času. A ten první kousek vede z Prahy jen do Bruselu. Tam musím přespat a zítra dopoledne pokračovat do USA do New Yorku, pak do Seattlu a odtud snad až do Anchorage na Aljašce. Pěkně se proletím. Batoh mi odbavili až do cíle, tak doufám, že se mi bobík[1] nikde nezatoulá. Tentokrát je skutečně obří. Má 22,5 kg. K tomu 7,5 kg příruční, takže si to na tu Aljašku hasím s 30 kg výbavy. Hustý.

1 Bobík je můj batoh. Zvlášť když je moc velký. Ale nejmenuje se tak :)

Kus z toho je jídlo (především 1,5 kg müsli), ale hlavně je tam stan, vařič, ešus i velký hrnec pro celou výpravu.

Teď sice letím sám, ale po Aljašce by nás mělo cestovat pět. Toť tlupa docela šílená, sestavená celkem zajímavým postupem: Nejdřív jsem si vymyslel Aljašku a byl na to sám, takže jsem hledal spolucestovatele, raději spolucestovatelku :) Jenže se to nedařilo, tak jsem mezitím nabídl cestu kamarádům Pepovi a Mileně (říkali jsme jim jednoduše „PaM“). Ty jsem kdysi poznal jako klienty zájezdu Adventury na Bajkale a byli moc fajn. To bylo někdy v únoru. V březnu jsem pak konečně našel prima spolucestovatelku a potom ještě PaM přibrali svého kamaráda Miloše. Pročež nás bylo pět. Jenže ostatní nemají tolik dovolené z práce jako já (tedy já žádnou dovolenou nemám :), takže přiletí o 5 dní později. V sobotu se sejdeme na Aljašce. Snad. Půjčíme si auta a vyrazíme. Ano, auta. Budeme mít dvě. Nakonec jsme usoudili, že v pěti to bude lepší ve dvou menších autech než v jednom velkém. Více místa, větší flexibilita. A co kdybychom se chtěli rozdělit? Takhle to půjde. Všichni lidičky ve výpravě se zdají být fajn, ale kdo ví, co se ukáže cestou. Každopádně se těším a věřím, že to bude perfektní. Nejdůležitější člen výpravy je ovšem pro mě spolucestovatelka Dana. Je moje, já jsem si ji našel, takže s ní budu bydlet ve stanu a taky bude řídit auto, ve kterém pojedu. Zdá se být ohromně fajn, takže se na ni těším. A navíc, můj milý deníčku, to, že jsi tak krásný, to je její práce. Dostal jsem tě od Danči dárkem. Tak pěkný deníček jsem ještě nikdy neměl[2].

22:30 Přistáváme. Děsně mě píchá v pravém uchu. Mám tam ty trubky nějaký ucpaný a nechtěj se mi vyrovnat tlaky. Po přistání mě čeká přesun na hotel Formule 1, který jsem si objednal po internetu. Je to nejlevnější (45 EUR) a není daleko od letiště. Nicméně musím taxíkem, páč na MHD je už pozdě. To bude vzrůšo, ještě jsem v Belgii taxíkem nejel. A sám. Jsem zvědavý, kolik to bude koštovat. Alespoň, že s sebou nemusím vlíknout ten bágl. Ten bude spát na letišti. Snad ho tam dobře uloží a ráno včas vzbudí, aby nezaspal let do New Yorku. Kartáček na zuby mám v příručním. Standardně jsem vystoupil z letadla, jen cesta terminálem byla nadstandardně dlouhá. Snad čtvrt hodiny nekonečnými chodbami a pojízdnými chodníky. To jsem ještě nezažil. Pro jistotu jsem si pak počkal u pásu, zda náhodou omylem nevyjede můj bobík. Naštěstí nevyjel. Takže jsem odjel k hotelu pěkně nalehko. Taxík bohužel stál celých 20 euro, ale co naplat. A to mě první řidič vyhodil, když jsem se podivoval, že to bude stát tolik. Myslím si, že o tak malý kšeft nestál. Recepce Formule 1 byla zavřená a u ní šipka k protějšímu hotelu Etap. Tam mě na recepci přesvědčili, že místo za 45 eur ve Formuli zůstanu raději u nich za 50. A WC budu mít na pokoji. Pravda, jinak to bylo stejně prosté jako F1, ale příjemné. Teplo tam bylo, takže jsem se vysvlékl do trenek, vyčistil zuby a spal.

2 Tohle jsou fakt nejvíc super deníčky a zápisníčky – Paperblanks www.paperblanks.com

Den desátý – noc v divočině

23. června, středa

Vzbudil jsem se ve 3:15 ještě před budíkem, vykoukl ven ze stanu a málem padnul. Celý McKinley byl vidět! Nádherně ozářený oranžovým sluncem. Zázrak se stal. Úplně mě to dostalo. Váhal jsem jen chvíli, než jsem běžel vzbudit osazenstvo druhého stanu. A pak už zase jen fotil a fotil. Ani nevím, jak dlouho to trvalo, než jsem se znovu odebral na kutě.

Další spaní taky nebylo dlouhé, vzbudilo mě sluníčko a vedro ve stanu už asi kolem šesté. Následovala další série fotek hory, tentokrát již v bílém ledovcovém hávu. A pak zase spaní, už ne moc tvrdé. Ve stanu se na slunci udělala sauna. Noc tedy byla velmi přerývaná. Vylezli jsme docela zpocení asi v půl desáté. Rovnou jsem postavil na čaj a zároveň aplikoval repelent. Do rána komáři nějak vyhladověli a v kraťasech to chce ochranu. Posnídali jsme moje müsli a nutno uznat, že mělo úspěch. Zmizela celá pixla. Během snídaně se opět výhled na Denali zatáhl. Kdo spal od večera do rána zalezlý ve stanu, ani netušil, jak velkolepé představení hora předvedla.

Pak už jen sbalit tábor a jít na autobus. Chvíli práce dalo naskládat všechno jídlo do protimedvědích boxů, ale vešlo se to! V 11:30 jsme byli na zastávce busu směrem zpátky, ovšem ouha, byl plný, vůbec jsme se nevešli. Takže čekáme na zastávce na další bus ve 12:20. Za mohutné pozornosti komárů. Naštěstí repelent zatím drží. Jenže zase ouha, ani do dalšího busu se nevejdeme, respektive se vejdou jen tři. A tak odesíláme PaM s Milošem a my s Dančou tu sami čekáme na ještě další bus. Snad pojede za půl hodiny. Jen ta komáří situace se nějak přiostřuje. Je jich víc a víc a už zjistili, že tričko jde prokousnout. Snad se všichni zase shledáme. Nemáme totiž žádné jídlo. Máme sice vysílačky, ale kdo ví, zda se podaří ve stejnou chvíli být na příjmu i v dosahu.

Dopadlo to dobře! Další autobus nás po menším dohadování naložil, a i když byl taky dost plný, jeli jsme. Cesta ubíhala docela rychle a dokonce jsme viděli opět pár zvířat. Medvěd byl sice dost daleko a ještě tam snad chrněl, ale pak nám přes silnici přímo před autobusem přešel caribou a záhy vedle silnice slušnou chvíli běžel vlk. Taky ovce Dall Sheep (ovce aljašské) nezklamaly a byly tam co včera. Něco jsem vyfotil, takže to bylo úspěšné. Největším úspěchem ovšem bylo, že když nám řidič zastavil na začátku naší oblasti 6 v Sable Pass, u silnice stáli PaM s Milošem! A dokonce prý čekali sotva deset minut. Natolik se jejich busík coural. Hurá, hurá, celí natěšení vycházíme vstříc divočině. Nejprve ovšem hned pod silnicí obědváme, přičemž bedlivě sledujeme do všech stran, zda se odněkud neblíží medvěd či vlk. Všechno zbylé jídlo i odpadky pak musíme nacpat do protimedvědích pixel a vyrážíme. Nejprve dolů k potoku, pak přes něj a nakonec podél něj vzhůru, zprava kolem hory Cathedral Mountain. Nálada je pořád skvělá, zvláště Míla velmi energicky volá a zpívá, aby zaplašila medvědy. Já zas vybalil rolničky po babičce a sobě a Danče je pověsil na bágl. Pěkně to cinká[3]. Vylezli jsme pomalu do sedla, odkud se otevřel krásný výhled na “duhové hory” a široké říční koryto na dně údolí. Vystoupali jsme až na takovou výspu, kde jsme po chvíli váhání uznali, že dál nejdeme. Bylo už po sedmé večer a uznali jsme, že původní plán – sejít k řece a podél ní horu obejít - už nestíháme. Přitom tady je tak krásně, že hezčí místo budeme hledat těžko. Všude kolem nás neuvěřitelně rozlehlá, divoká a člověkem nedotčená horská krajina. Kam oko dohlédne, nikde není nic jako cesta, elektrické dráty či snad nějaké stavby. Příroda. Aljaška. Dnešní i včerejší nocoviště patří bezesporu k nejkrásnějším místům, kde jsem kdy nocoval. A nejen nocoval. Kde jsem vůbec byl.

3 Víte jak se pozná medvědí bobek? - Jsou v něm rolničky.

A teď vážně: hlavním bezpečnostním opatřením při pohybu v krajině s medvědy je prevence. Čili snažit se medvěda vůbec nepotkat. A to se zajistí nejlépe tak, že jste hluční, protože normální medvěd raději zdrhne, než aby potkal člověka. K problémům dochází pouze tehdy, když medvěda někde nečekaně překvapíte a on se cítí ohrožen. Nebo když větří vaše jídlo a jde ho po čuchu hledat. Proto se všechno jídlo i voňavá kosmetika (vč. zubní pasty) musí uchovávat jen v těch protimedvědích boxech. Ty jsou konstruovány tak, že je medvěd fakt neotevře.

Vybrali jsme plácek pro stany, postavili je (vypadalo to trochu jako reklama na stany Husky, který mají PaM) a stále se kochali. Večeři jsme podle školení odešli vařit a jíst asi 100 m (spíš víc) od stanu, aby stany pak v noci podle vůně nevyčuchali medvědi. Pořád jsme sledovali okolí, ale neviděli jsme ani zvířátko. Pojedli jsme párečky se sladkým americkým chlebem a nádobí schovali do houští. Pixly s jídlem na zítra jsme zas odnesli o sto metrů na druhou stranu od tábora. Tak snad nás tu nikdo nevyčenichá. Jdeme spát výjimečně brzy. Je 23:00, samozřejmě plné světlo.

Zajímavé odkazy

Na mých internetových stránkách je také sekce zvaná „Fotobanka“, kde mám obrovské množství fotek z mnoha zemí světa včetně podrobných popisků. Takže chcete-li vidět více mých fotek z Aljašky, skočte na Aljašku do mojí fotobanky.

Příležitostně natáčím rozhovory pro různé rozhlasové stanice. Jestli mě chcete slyšet vyprávět o Aljašce, můžete si z audioarchivu Českého rozhlasu pustit jeden dlouhý rozhovor.

Moje aktivity určitě sledujte na Facebooku: www.facebook.com/promitani.

Mou hlavní aktivitou jsou cestovatelské diashow, čili živá vystoupení s projekcemi a vyprávěním.

Pokud se konají, všechny termíny najdete na mých internetových stránkách www.promitani.cz.

Tam si také zaregistrujte zasílání informaci ode mne mailem, takže vám žádná diashow neunikne.

Partneři...

… aneb musíme si pomáhat. Děkuji.

Hlavní partneři:

Mediální partneři:

Internetoví partneři turné:

Obsah

Od autora na úvod....3
Poděkování....5
Den první – vyrážím na cestu....7
Den druhý – stále na cestě....9
Den třetí – ubytován v Anchorage....13
Den čtvrtý – sám v kempu v Sewardu....15
Den pátý – plavba lodí za velrybami....18
Den šestý – šťastné shledání....21
Den sedmý – vzhůru na Aljašku!....24
Den osmý – letadlem k nejvyšší hoře Severní Ameriky....27
Den devátý – Národní park Denali....30
Den desátý – noc v divočině....33
Den jedenáctý – návrat do civilizace....36
Den dvanáctý – máme zlatou horečku....38
Den třináctý – návštěva u Santa Clause....41
Den čtrnáctý – safari s medvědem....43
Den patnáctý – po stopách zlaté horečky....46
Den šestnáctý – medvěd na kolejích....48
Den sedmnáctý – ztraceni u ledovce....51
Den osmnáctý – Klondike!....53
Den devatenáctý – Dawson City a okolí....55
Den dvacátý – na střeše světa....58
Den dvacátý první – národní park Wrangell – St. Elias....60
Den dvacátý druhý – Kennecott: doly a ledovec....63
Den dvacátý třetí – cesta do Valdezu....66
Den dvacátý čtvrtý – stěhujeme se na chatu....69
Den dvacátý pátý – na mořském kajaku....72
Den dvacátý šestý – zpátky do Valdezu....75
Den dvacátý sedmý – setkání s medvědicí....78
Den dvacátý osmý – ruské stopy na Aljašce....82
Den dvacátý devátý – letiště čeká....85
Den třicátý – letíme domů....88
Závěr....91
Bonusy....93
Překlepy....93
Zajímavé odkazy....95
Partneři....95

Knihu vydal vlastním úsilím a nákladem osobně Martin Loew.
Vydány tři elektronické formáty: PDF, ePUB a MOBI.
Oficiální tištěná verze vydána nebyla.
Text a foto © Martin Loew, 2020